

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

Már ma éjjel

*Tíz éve nem lelem apámat,
s anyám is bolyong öt kis éve.
Lidércfelleg nyomja a mellem,
cserepesedik holdam fénye.
Nem tudhatom, hová lehetek.
Talán magamon kívül voltam,
mikor a kocsi megjött értük.
Szóljon, ki látta őket holtan.*

*Nagydonbásztól Krasznójárszkiig
felszántok minden gulág-telket,
felforgatom az éjszakákat:
Laci és Márta, hol lehetek?
Felöltözöm talpig titánba,
engem többé nem vernek szájon,
foszforfáklyát lobbantok lánggra,
hogy az úrsikló rám találjon.*

*A csillagkapu alatt megállok,
mutassátok, mi van mögöttem?
Kuss legyen már! Az Isten lovát
egy nyíri zsvány épp elkötötte.
De ha vége a razziának,
visszamehetek – mondják – bátran,
megláthatom, ha azt akartam,
apám s anyámat rabruhában.*

*Tudatom tompul, most hagy cserben.
Mellém fekszik egy céda álom:
boltapám diót tallóztat egy
szelekkkel szétlőtt égi tájon,
bús szülém meg szemei nélkül
kapirgál a törött avarban.
Jaj, kisleány, szörnyűség készül,
tudod, én megérezem, ha baj van.*

*Tegnapelőtt a kenyérsorban
fröcsögő szájjal nekem estek.
Azt beszéltek, lóttek utánad,
szaglászó kutyákkal kerestek.
Én Uram, Atyám, nem kén még az,
két karod te még emelheted.
De imádkozz, mert már ma éjjel
elkérhetik a lelkedet!*

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ (1951) költő, műfordító, néprajzkutató. A beregszászi II. Rákóczi Ferenc Tanárképző Főiskola tanára, az *Együtt* című folyóirat főszerkesztője. Legutóbbi kötete: *Jég és korbács* (2010).